

«Mana» o «el manen»?

Tots busquem unes relacions humanes equilibrades, tant per als nens com per a nosaltres mateixos. Sabem també que, quan els menuts creixin, el seu temperament pot convertir-los en un d'aquests dos tipus de persones tan diferents: les que dominen o les que es deixen dominar.

Entre «el tirà» i «l'esclau», ens agradaria que el nostre fill assolís el punt mitjà: que arribi a ser un adult amb confiança en si mateix, que no necessiti «trepitjar» ningú per demostrar el que val i que no «es deixi trepitjar» perquè pugui estar més tranquil. Però ens sembla que té una certa tendència a... dominar?, sotmetre's?

En ambdós casos, no vindrà malament un petit toc d'atenció, perquè, portats a l'extrem, cap dels dos caràcters afavoreix un desenvolupament complet. Els psicòlegs afirmen que els pares tenen un paper molt important a l'hora d'ajudar els fills a treure el màxim partit de les seves aptituds i a trobar recursos que els permetin construir la famosa «intel·ligència emocional».

O esclau, o general

Fins als 4 anys, més o menys, un nen alterna sovint comportaments de dominat i de dominador. Si un nen gran ve a demanar-li «aquell» camió de jugar, amb el qual s'està divertint tant, l'hi dona amb una total submissió. Però, quan un nen de la seva edat, o més petit, prova de treure-li «el seu» lloc del parc, és capaç de «defensar el territori» amb totes les seves forces, i fer-lo fora amb l'autoritat d'un sergent. I tot

plegat, amb uns quants minuts de diferència.

El nen necessita aprendre a manejar les relacions amb els altres (amics, pares, persones que en tenen cura...). De mica en mica, aprèn a situar-se a la distància justa de cada persona, i coneix el tipus d'intercanvi que pot establir amb cadascú. Per una banda, mesura la seva força, la seva capacitat d'imposar-se a l'altre, la seva voluntat, però alhora el reconforta la idea de dependre d'algú altre totalment.

Els seus aparents «tombs» com a dominador o dominat constitueixen la seva iniciació en les relacions socials, però també mostren una certa estratègia de prudència, de càlcul. És el cas típic del nen que té un germà gran i un altre de més petit, i que es comporta com un autèntic camaleó: amb el germà gran és totalment submís, a fi de complaure'l i perquè vol assemblar-s'hi; mentre que, amb el petit, juga a ser «el cap» i li deixa ben clar que ell hi era abans i que no es deixarà «destronar».

No és que el nen sigui un «oportunistista». El que està fent és construir la seva «intel·ligència relacional». Decidir si, en una situació concreta, li convé manar o obehir és una manera de fer anar el cervell.

«Aquí mano jo!»

Un nen que té molta influència sobre els seus companys ofereix una imatge més satisfactòria als seus pares que un altre de qui tothom «s'aprofita». Però, en realitat, el petit «Terminator» no està necessàriament en la millor situació... És veritat que vivim en una societat que valora molt més la persona dominant i arrossegadora que no pas aquella que se sotmet, encara que sigui volent, al poder d'altri. Però el poderós no està lliure de desil·lusions.

Un nen que sempre està en situació de domini corre el perill de l'excés de poder. Sembla que es troba molt a gust amb el seu personatge, envoltat de l'adoració dels altres, però està amagant el seu joc:

la veritat és que està angoixat. Fins on el deixaran arribar en la seva escalada de poder? A més, és presoner del seu personatge. Sempre està per sobre, i gasta la seva energia i les seves forces a sotmetre els altres, i no a desenvolupar la seva intimitat. Només existeix de portes enfora: és una mena de «closca buida».

«El que tu diguis, però estima'm»

Un nen que es deixa dominar vol que l'estimin, per damunt de tot. Prefereix que el molestin, i fins i tot que el perjudiquin, que no que no li facin cas. El dominador vol sotmetre el món; el dominat, seduir-lo. Però no té la certesa de ser prou

«amable», no sap exactament quin és el seu lloc, no se sent prou estimat, valorat i considerat. Així doncs, busca la tranquil·litat en la mirada dels altres, que li retornen la imatge d'un ser poc segur de si mateix, dèbil i poc estimable. El cercle viciós es tanca. A més, atesa la llei prou coneguda de l'atracció dels contraris, el petit dominat atrau, quasi sistemàticament, el petit dominador, i viceversa.

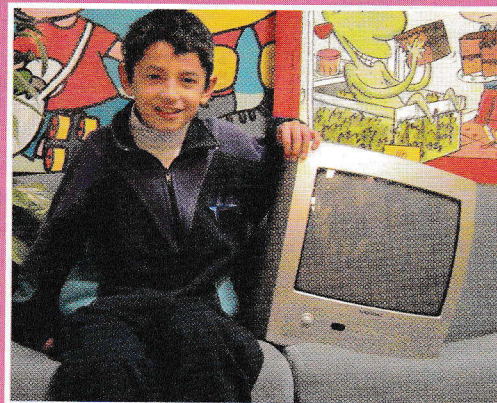
Desitjaríem que els nostres fills es lliuressin, tant com fos possible, d'aquests comportaments desestabilitzadors. Però, en qualsevol cas, cal evitar que el nen senti que l'hem catalogat irremeiablement de «manaire» o «manat». Ha d'entendre que l'estimem tal com és.

Text: I. Gravillon. Foto: D. R.

Guanyadors Fires del Llibre

Els guanyadors d'un **televisor portàtil de 14 polzades**

a les fires del llibre de Madrid i València, celebrades el 2002, han estat:

Fira del Llibre de Madrid.

Óscar Soli Piedra, l'Óscar és subscriptor de *Leoleo*

Fira del Llibre de València.

Germanes Figueroa López, l'Anna està subscripta a *Cucafera*

Pròxima fira del llibre:

Fira del Llibre de Madrid 2003,
del 30 de maig al 15 de juny.